

Veerle HEGGE

Mevrouw Bart

De Wever, creatieve mama en vrijwilliger

Zowat zeven jaar geleden was ze een van de weinige mama's in een jong reclamebedrijf. Werd een van de kinderen ziek, dan nam partner Bart DE WEVER (N-VA) de zorg op zich. Toen zijn politieke carrière op gang kwam en het stel bewust voor vier kinderen koos, werden de rollen omgedraaid. Tussen huiswerk en muziekschool, een verbouwing en vrijwilligerswerk door praten we met Veerle HEGGE.

'De gezinsvieringen verplichten me te oefenen op de piano'

Jozefien VAN HUFFEL

Ze leerde haar echtgenoot kennen in een badmintonclub, maar Veerle HEGGE is vooral een creatief talent. Pianospelen, dictie en voordracht waren haar bezigheden als jong meisje. Later studeerde ze grafische vormgeving en werkte ze tien jaar met passie in die sector. Sinds ze thuisblijft voor het gezin, steekt ze haar energie onder meer in de muziek voor de parochiale gezinsvieringen en in een klas anderstalige nieuwkomers die Nederlands leren.

–Mist u het, het beroepsleven en de wereld waarin u tien jaar meedraaide?

Ontwerpen en bezig zijn met drukwerk was iets dat ik gewoonweg heel graag deed. Maar met meer dan twee kinderen en een heel vaak afwezige partner, vond ik het voor mezelf beter om thuis te blijven. Zelf kom ik uit een gezin met twee kinderen en dat vond ik eigenlijk weinig. We kozen dus bewust voor een groot gezin.

In de grafische sector en de reclame werken vooral jonge mensen. Ik was zelf maar net dertig, maar toch was ik een van de oudsten in het bedrijf. Slechts één andere collega had een gezin. Ook bij mensen met wie ik studeerde, zie ik dat ze werk en gezinsleven slechts kunnen combineren als de grootouders een deel van de opvang op zich nemen.

Intussen haal ik voldoening uit andere bezigheden. Sinds september doe ik bijvoorbeeld vrijwilligerswerk bij anderstaligen in de Nederlandse les.

–Hoe kwam u daar terecht?

Daar is nu eenmaal veel vraag naar in Antwerpen. Een goede vriendin geeft al elf jaar les in die school en ik ondersteun haar klas nu een dag per week. Aanvankelijk observeerde ik enkele lessen, nu geven we elk om beurt uitleg of splitsen we de groep in tweeën. Als vrijwilliger ontdek ik de sector. Misschien volg ik later wel een opleiding en ga ik daar dan verder in.

Door mijn nieuwe engagement beseffen onze kinderen nu iets beter wat een luxe het is dat mama thuis is. Voordien wilden ze maar al te graag eens op school blijven eten. Toen ze te horen kregen dat het voortaan elke maandag moest, hadden ze er al minder zin in.

–Kent u ook het verhaal van die nieuwkomers? Je weet eigenlijk niet hoe ze leven. Je weet dat sommigen nog zitten met de zorgen

van een lopende asielpcedure en soms wordt iemand uitgewezen. De leerlingen komen uit Azië. Het zijn rustige mensen, heel bereid om te leren.

De leerstof is niet moeilijk, maar daarom niet altijd makkelijk te geven. Sommige mensen kregen in hun land van herkomst niet de kans om op school te gaan en moeten dus terzelfder tijd leren lezen, schrijven en Nederlands praten.

–Klopt het dat u ook meedraait in de parochie Heilige Drieuldigheid hier in Berchem?

Elke maand steek ik mee de gezinsviering in elkaar, op vraag van mensen die ik kende uit de buurt en via de school. We verzorgen in die vieringen ook zelf de muziek. Als kind en als jongere speelde ik piano, maar zoals bij velen lag dat jaren stil. Nu ben ik er opnieuw mee bezig, want dankzij de gezinsvieringen ben ik verplicht af en toe te oefenen.

–Wat betekenen die vieringen voor u?

In de kerk vind ik telkens een uurtje wat rust. Het zijn erg eigentijdse vieringen, waar de kinderen heel nauw bij betrokken worden. Het gaat niet enkel over God, maar ook over samenleven. Anders- of niet-gelovigen zouden er net zo goed bij kunnen zitten en die boodschap beluisteren en begrijpen.

„In de kerk brengen we een boodschap over samenleven, die ook anders-gelovigen kunnen begrijpen”

Mijn ouders waren niet speciaal actief katholiek, maar ik ben wel gedoopt en gevormd. Ook voor mijn kinderen wil ik het zo, want ik vind dat het erbij hoort. Net zoals een kerkelijk huwelijk, dat hoorde er voor Bart en mij ook bij. Toen het anderhalf jaar geleden zover was, stak ik onze huwelijksviering in elkaar. De juiste teksten, de juiste muziek: er zat veel werk in. Omdat we vier kinderen hebben, was het geen feest van twee geliefden, maar een feest van een heel gezin. De teksten gingen over elkaar en de kinderen kunnen loslaten.

–U verbouwt momenteel een huis in Deurne. De stad verlaten was geen optie?

We trekken eigenlijk maar anderhalve kilometer verder. Bart zit in de Antwerpse gemeenteraad, dus alleen al daarom moeten we blijven. Maar ik vind de stad ook de ideale omgeving om kinderen op te

Veerle Hegge: „Een kerkelijk huwelijk hoorde er voor Bart en mij gewoon bij.”
© Frank Bahnmueller

voeden. Alles is dichtbij. Als ze groter zijn, kunnen ze op eigen houtje overal naartoe.

Ik wil onze kinderen zoveel mogelijk meegeven, zodat ze later met een brede bagage hun eigen weg kunnen zoeken. Ze doen aan sport, zitten in de jeugdbeweging, gaan naar de muziekschool. Later kunnen ze zelf nog altijd beslissen of het al

dan niet teveel wordt en in welke richting ze dan verder willen.

In Antwerpen opgegroeid, deed ik als kind zelf ook vanalles. Ik ben mijn ouders nog steeds dankbaar voor die kansen. Voor onze kinderen zou het bovendien op het platteland onmogelijk zou zijn om al hun huidige activiteiten te combineren.